

VIITORUL ROL

JULIETA STRÎMBEANU-WEIGEL

Julieta Strimbeanu-Weigel a absolvit Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale”, clasa profesoarei Dina Cocea, în 1961. Stagiul l-a făcut la Teatrul de Stat din Baia Mare, debutând cu rolul Irina din piesa *Cred în tine de Korostîliov*; au urmat Irina (*Citadela sfărmată* de Horia Lovinescu), Eleonora (*Trei gemeni venețieni* de Colalto), Lola Calioپی (*Oameni și umbre* de Ștefan Berciu) și altele. Din 1965, Julieta Strimbeanu-Weigel face parte din colectivul Teatrului „A. Davila” din Pitești, pe scena căruia, într-un deceniu, a realizat o serie întreagă de succese, care i-au adus popularitate. Roluri variate, *emploi*-uri diferite, multe, de compoziție: Carmen Anta (*Ciuta de Victor Ion Popa*); Domnica (*Să nu-ți faci prăvălie cu scară* de Eugen Barbu); Domnișoara Belous (*Neîncredere în foisor* de

Nelu Ionescu); Madam Fanache (*Arcut de triumf* de Aurel Baranga); Martine (*Femeile savante* de Molière); Soacra (*Țara fericirii* de Tudor Mușatescu); Doamna Birling (*Inspectorul de poliție* de Priestley); Atalanta Baglioni (*Nunta din Perugia* de Al. Kirilescu); Lisaveta (*Vifornița* de Leonid Leonov); a fost protagonistă în *Hecuba* și *Medeea* de Euripide, Veta în *O noapte furtunoasă* de I. L. Caragiale și Mama Anghelușa în „cînticelul” lui Vasile Alecsandri. Fără a fi ceea ce numim o „vedetă de cinema”, Julieta Strimbeanu-Weigel s-a făcut remarcată și în câteva filme: *Frații*, *Vifornița*, *Toamna bobocilor*, *Pintea*.

În posesia unei bogate game de mijloace de interpretare, cu un temperament scenic exploziv, Julieta Strimbeanu-Weigel caută, în orice rol, să cunoască, să adîncească și să transmită — cu discreție, dar și cu precizie — toate datele personajului, împlinindu-le într-o imagine unitară.

În viitoarea premieră a Teatrului „A. Davila” din Pitești, *Maria și copiii ei*, piesa scriitorului argentinian Osvaldo Dragun (versiunea românească, Valentin Silvestru), Julieta Strimbeanu-Weigel e distribuită în rolul titular. Regia îi aparține lui Alexandru Tocilescu.

„Maria e unul dintre cele mai complexe roluri întîlnite în cariera mea. Un personaj «major» frumos și extrem de bogat. Maria lui Osvaldo Dragun e, într-un fel, o Mutter Courage. Multe dintre datele celor două femei sînt asemănătoare, ca, dealtfel, și multe dintre situațiile care se ivesc în piesă. Ca și Anna Fierling, Maria e o văduvă ce se chinuie să-și crească cei doi copii. Proprietară a unei tonete, ea știe că trebuie să muncească și să cîștige bani pentru copiii ei, ca să le pregătească viitorul, să le asigure o altă viață, fără grijile și necazurile care i-au măcinat ei existența. Spre deosebire, însă, de celebra eroină brechtiană, Maria face parte din categoria oamenilor pătrunși de simțul dreptății și de pasiunea adevărului. Vicisitudinile nu i-au putut întuneca dragostea de viață, instinctul bucuriei de a trăi. Destinul personajului e, însă, tragic. Ea eșuează în lupta pentru salvarea materială și morală a copiilor ei; atît fata cît și băiatul, atrași de societatea cupidă în care trăiesc, urmează un alt drum decît cel al cinstei și al adevărului.

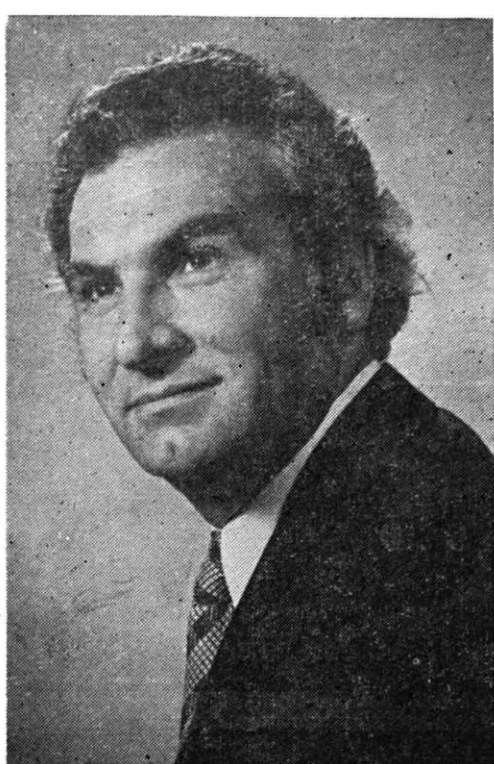
Maria trăiește și o frumoasă poveste de dragoste; o poveste care, deși se desfășoară, aparent, în plan secund, împlinește conturul personajului și dă semnificații simbolice acestei vieți. Viața unei femei simple, iubită și mamă, desenînd dramatic o aspră relație individ-societate, într-o lume care anulează umanul, valoarea și prețul omului”.

MARIN AURELIAN

În decursul celor douăzeci și doi de ani de la absolvirea Institutului de teatru „I. L. Caragiale“, Marin Aurelian și-a desfășurat neconținut activitatea pe scena Teatrului Național din Cluj-Napoca. Credincios publicului clujean, aici și-a modelat personalitatea, s-a impus creator și s-a făcut cunoscut și opiniei publice teatrale. Dintre rolurile interpretate pe scindura acestei scene, amintim doar câteva: Frondoza (*Fintina turmelor* de Lope de Vega); Serghei (*Poveste din Irkutsk* de Alexei Arhuzov); Paratov (*Fata fără zestre* de Ostrovski); Helicon (*Caligula* de Camus); Theseu (*Visul unei nopți de vară* de Shakespeare); Chitlaru (*Opinia publică* de Aurel Baranga); Lordul Windermere (*Evantaiul doamnei Windermere* de Oscar Wilde); Elizeu (*Pisica în noaptea Anului Nou* de D. R. Popescu); Benedetto (*Minciuna are picioare lungi* de Eduardo de Filippo); Pavel Stoian (*Puterea și Adevărul* de Titus Popovici) etc. Roluri importante, ispititoare, de o frumoasă varietate, care au constituit jaloane în biografia lui artistică. Marin Aurelian este și un creator cu o bogată activitate obștească, un neobosit animator al filialei A.T.M., ca și un pasionat al regiei, în care s-a lansat de câteva ori, preferând piese de subtilă analiză psihologică (*Joc de pisici* de Örkény Istvan sau, recent, *Viața unei femei* de Aurel Baranga).

În *Despot-Vodă* de Vasile Alecsandri (regizor — Mircea Marin), pe scena Teatrului Național din Cluj-Napoca, Marin Aurelian va juca rolul lui Moțoc.

„Accept cu egală pasiune să dirijez munca de creație și să fiu dirijat. Colaborarea cu directori de scenă bine pregătiți, munca la descifrarea amănuntului semnificativ îmi oferă reale satisfacții; o asemenea satisfacție încerc acum, cu acest viitor rol, prima mea întâlnire cu un boier dintr-o piesă istorică. E vorba de Marele Vornic Moțoc, personaj pe care Mircea Marin îl vede ca «o placă turnantă a evenimentelor, apt să ște o stare de anarhie», motiv pentru care, în concepția sa asupra spectacolului, îi atribuie un rol principal.

Intrigant care știe să asculte și care, după aceea, acționează cu precizie, devenind motor al ideilor care se vor înlăptui în viitor, el se plasează întotdeauna în vârful piramidei. Orgolios, șiret, ambițios și tenace, izbutește, păstrându-și un fel de seninătate aparte, să dărime și să înalte domnitori.

În calitate de regizor, prețuiesc munca, seriozitatea; respect actorul, gândirea lui, personalitatea lui unică, nefiindu-mi indiferent nimic din ceea ce face. Călăuzindu-mă după acest principiu, am colaborat cu actori de frunte ai scenei noastre; exemplul cel mai actual este admirabila actriță Silvia Ghelan, care a răspuns cu toată forța talentului ei la tot ce am gândit despre personajul central din piesa lui Aurel Baranga, *Viața unei femei*.

Proiectul care mă preocupă acum este nu un viitor rol, ci o viitoare regie; aș dori să-mi realizez, în sfârșit, un vechi gând, montarea *Medeei* lui Euripide, în excepționala traducere a lui Alexandru Pop. Între timp, finisez spectacolul *Jocul de-a vacanța* de Mihail Sebastian, pe scena teatrului vecin, la Turda.“

Maria Marin